

jeg nødsaget til at gjøre opmærksom paa, at Udvalget ikke egentlig havde nogen særdeles taknemlig Opgave, forsaavidt som det tilfaldt os at mægle mellem Justitsministeren og Folkethinget — medmindre den ærede Ordfører vilde sige, at det var imellem Justitsministerens oprindelige Forslag og Folkethinget. Men som sagt min Forgænger har fra første Færd af ikke i Folkethinget med fuld Bestemthed fastholdt det oprindelige Forslag og denne Omstændighed har havt Indflydelse paa Sagens Gang med Hensyn til det eneste Spørgsmaal, hvorefter der egentlig endnu er Meningsuoverensstemmelse tilstede, nemlig Begyndelsesgagen i 2den Klasse. I det Hele har denne Sag havt en noget egen Gang; det er altsaa klart, at den er behandlet tildeels symbolsk. Ærede Medlemmer ville fuldstændig vide, hvorledes det hænger sammen i saa Henseende, og jeg har fornylig som Ordfører i Udvalget udtalt mig om den Opfattelse, som jeg troer var den rigtige med Hensyn til Thingets Beslutning, da man nægtede at begjære Fællesudvalg. Den egne Ekspedient, der har hvilet over dette Lovforslag, har ogsaa gjort, at et Mæglingsforslag, som jeg personlig ønskede som Medlem af Udvalget, nemlig om en Forhøielse i Begyndelsesgagen i 2den Klasse af 50 Rd., ikke kunde fremkomme til Tids. Det varede Noget, inden Sagen kom til Afgjørelse, saaledes at denne først fandt Sted, efterat det gamle Ministerium var gaaet af, og det nye Ministerium var dannet. Som Følge deraf har Sagen gaaet sin egen Gang, som jeg nu antydede. Som sagt, den foregaaende Justitsminister har indtaget en noget tilbagertruffen Stilling med Hensyn til Sagen, og efter den Maade, hvorpaa den er bleven foretaget i Fællesudvalget i et ganske eget Moment, er det en Selvfølge, at jeg, efter senere at være bleven Justitsminister, savnede Afgang til at bringe Forslag frem til en Løsning, som jeg af forskjellige Grunde ansaae for heldig. Naar jeg seer tilbage paa hele denne Sags Gang, bliver jeg, som sagt, nødt til, for at bruge det samme Udtryk, som jeg

brugte i Folkethinget, at sige, at jeg maa indtage en tilbagertruffen Stilling ligeoverfor Sagens Gang her i Thinget.

Hofsvorn-Seilmann: Jeg skal kun tillade mig at udtale, at jeg troer, at den høitagtede Justitsminister har fuldkommen Ret, naar han sagde, at denne Sag havde mere en symbolsk end en reel Betydning. Den reelle Betydning, Sagen har for mig, er lig Nul, og jeg er fuldstændig enig med den ærede Taler, der sidder tilvenstre for mig (B. Petersen) i, at det er meget ønskeligt, at de Lønningslove, som vi faae at gjøre med i næste Samling, blive saa saa som muligt. Da jeg altsaa ikke seer, at der i Realiteten lides noget Skaar i, hvad jeg anseer for forsvarligt og rigtigt, ved at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, og det, som sagt, er meget ønskeligt, at vi maatte blive frie for endnu engang at behandle denne Lov, saa er det min Hensigt at stemme for Loven, som den nu sidst er vedtagen i det andet Thing, og jeg vil tillade mig at anbefale det ærede Thing at gjøre det Samme. Jeg troer ogsaa, at naar man tager denne Sags, om jeg maa bruge dette Udtryk, symbolske Betydning under nærmere Overvejelse, kan Landstinget ogsaa finde sig nogenlunde tilfredsstillet. Under en anden Sag, hvori den høitagtede Justitsminister udtalte sig som Ordfører, brugte han det Udtryk, at denne Lov var bleven brugt som Murrbrækker — jeg troer, det var saaledes, han kaldte det. Jeg troer, at den Maade, hvorpaa Landstinget i denne Sag har stillet sig, har gjort sin Nytte med Hensyn til de andre Lønningslove, som vi have behandlet; jeg troer, at Thinget derfor meget vel ved en Afstemning, der slutter sig til det andet Things, kan fremme Loven, som den foreligger, uden at risikere, at der skulde kunne siges at ligge, at Landstinget har ifinde at opgive den det tillagte grundlovmæssige Ret ligesom den det paahvilende grundlovmæssige Forpligtelse til, ligesaa fuldt